

AHŞAPTAN OYUNCAKLAR

Adı Ahmet'ti. Şöminenin önündeki koltuğuna oturmuş, pencereye vuran yağmurun sesini dinliyordu. Eve yeni gelmişti. Şemsiyesini marangoz atölyesinde unuttuğu için kıyafetleri sırlıslıydı. Yıllarca odunu, ahşabı şekillendiren nasırlı ellerini ısıtmak için şömineye doğru uzatmıştı. Yağmurlu günleri hiç sevmezdi. Çünkü bu günler ona yalnızlığını hatırlatırdı. Yirmi üç yıl önce ihtiyar annesi için yaptığı kocaman evde şimdi tek başına yaşıyordu. Ona yalnızlığını unutturan tek bir husus vardı: işi. Atölyede geçirdiği zamanlarda küçük çocuklara ahşaptan türlü türlü oyuncaklar yapar, onları hiç olmadıkları kadar mutlu ederdi. Ama çocukların tebessümlerini gördüğünde Ahmet onlardan daha fazla seviniyordu.

Bazen bir oyuncak için günler, haftalar harcardı. Bazen de mahalledeki çocukların ailelerinden izin alıp tüm çocukları atölyesinde toplar ve haftalarca uğraştığı oyuncakları bu çocuklara dağıtırdı. Onlarla akşama kadar sıkılmadan bir sürü oyun oynardı.

Çocukları mutlu etmek onun en büyük gayesiydi. Yine bir gün atölyesinde oyuncak yaparken mahallelerinde yaşayan Yusuf atölyeye geldi. Yusuf'un ahşap oyuncaklara karşı ilgisi babasından geliyordu. Bu yüzden Ahmet ne zaman atölyeye gelse sürekli Ahmet'in yanına gelir ona yardım ederdi. O gün de yardım etmek için gelmişti. Ahmet, Yusuf'u kapıda görünce içeri gelmesini söyledi. Yusuf içeri girdi. Ahmet bir araba yapıyordu. Yusuf da yardım etmek istediğini Ahmet abisine belirtti ve hemen işe koyuldular. Yusuf, araba için gerekli malzemeleri Ahmet abisine getiriyordu. Birkaç saat sonra işleri bitti ve ortaya çok güzel bir araba çıktı. Yusuf arabanın adının "Şimşek" olmasını istedi. Ahmet onun bu isteğini kırmadı ve kabul etti. Yusuf bu ismi babasından duymuştu. Babası ona şunu söylemişti, "Eğer kendini yalnız hissedersen ve bana ihtiyaç duyarsan üç kere şimşek demen yeter". demişti. Çünkü Yusuf babasını çok seviyordu ve onun hiç yanından ayrılmayacağını düşünerek ona bu ismi verdi. Arabayı alıp hızla atölyeden çıktı Ahmet onun bu hızlı çıkışına anlam veremedi çünkü onu hiç böyle görmemişti. Hemen peşinden gitme kararı aldı ve hızlıca o da atölyeden fırlayıverdi. Yusuf'u en son bir mezarlığa girerken gördü ve çok geçmeden ne olduğunu anladı. Ahmet de mezarlığa, Yusuf'un yanına doğru ilerledi. Yusuf'u bir mezar başında ağlarken gördü. Ağladığı mezar Yusuf'un babasının mezarydı. Yusuf toprağın altında yatan babasına, "Bak baba, ben geldim! Hem de şimşek gibi, biliyor musun?" dedi. Ardından üç kere "Şimşek, şimşek, şimşek!" diye seslendi. Sonra uzun bir süre durdu ve ağzından sadece şu kelimeler döküldü, "Baba hani gelecektin?"

ORTAK HİKÂYİYİ YAZAN OKULLAR:

- 1. ELİF ALAN İNCE, ŞENİZ ŞENCEBE İEKER (MİLAS SEBAHATTİN AKYÜZ FEN LİSESİ)**
- 2. AHU SERPİN (MERKEZ GÖZNE ÇOK PROGRAMLI ANADOLU LİSESİ)**
- 3. EWELINA KOWALSKA (SZKOLA PODSTAWOWANR 361 W WARSZAWIE Warszawa, Poland)**

HİKÂYİYİ RESİMLEYEN OKUL:

MİLAS SEBAHATTİN AKYÜZ FEN LİSESİ (ELİF ALAN İNCE, ŞENİZ ŞENCEBE ŞEKER)